

ξεθυμαίνω

ξεθυμαίνω, ρ. [<μσν. ξεθυμαίνω <μτγν. ἐκθυμαίνω], ξεθυμαίνω. **1.** ξεσπώ, εκτονώνομαι βίαια: «άλλος του έφταιγε και πάνω στα νεύρα του αλλού ξεθύμανε». **2.** αποδυναμώνομαι, χάνω την έντασή μου: «στην αρχή όλοι συζητούσαν γι' αυτό το σκάνδαλο με τον καιρό όμως ξεθύμανε ο θόρυβος || τον πρώτο καιρό ήταν τρελά ερωτευμένος μαζί της, αλλά μετά από λίγο διάστημα ξεθύμανε η αγάπη του». Από την εικόνα του οινοπνεύματος ή άλλου ποτού ή αναψυκτικού, που έμεινε ανοιχτό στο μπουκάλι και έχασε την αψάδα του, τη δραστικότητα του.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας